

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֲדָשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

תְּקוּנֵי זֵהָר חֲדָשׁ

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֶּדֶשׁ עִם פְּרוּשׁ מִלּ וְנִחְמָד לְמַעַן יִדְוֹץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מִחוּלַק ל- תַתַּק"ס (960) קוֹנְטֵרְסִים

ל"ב כְּרֻכִים שֶׁל ל' חֲלָקִים

כֹּרַךְ ל"ב - חֲלָק י'

קוֹנְטֵרְס 940

מוֹפָץ לֵאל מִטְרוֹת רוּחַ כֹּלל - לְקִירוֹב הַגְּאוּלָּה בְּרַחֲמִים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיה מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יַחַד שְׁבִטֵי יִשְׂרָאֵל לְסִיּוּם כֹּל סֵפֶר הַזֵּהָר בְּדִקּוֹת סְפוּרוֹת

"קוֹדֶשׁא בְּרִין הוּא אֹרִייתָא וְיִשְׂרָאֵל חַד הוּא"

יֹצֵא לְאוֹר עַל יְדֵי "מִפְעַל הַזֵּהָר הַעוֹלָמִי"

אֲדָר א' תִּשְׁע"א לַפ"ק - בַּעֲיֵה"ק בֵּית שְׁמוּשׁ תּוֹכֵב"א

וכמו משה רבינו עליו השלום שְׁמָסַר עֲצָמוֹ עַל כָּלל יִשְׂרָאֵל וְאָמַר "וְאִם אֵין מַחְנֵי נָא" (ועי' בתקוני זהר שם), ובכל יום כל יהודי קורא קריאת שמע פעמים ביום (ולדעת האר"י זכרונו לברכה ארבע פעמים ביום) ומוסר עצמו למען שמו באהבה, ומקבל על עצמו ארבע מיתות בית דין, ובדאי צריך להוכיח שמתכוון באמת, וכמו שאמר הגאון הקדוש רבי ישראל סלנטר זכותו יגן עלינו, שאדם ממליך את השם יתברך על שבעה רקיעים והארץ, על ארבע רוחות העולם, ממש על כל העולם כולו, ורק על עצמו שוכח להמליך את ה' יתברך שזה העקר.

הכי וכי לא אוליפת (ישעיהו מז) "מגיד מראשית אחרית." אמר ליה הכי הוא ודאי. [באור: אמר רבי אלעזר, והרי מי נתן מעשה של אדם בישראל ובמשה? אמר לו: בני, זאת אמת פך? וכי לא למדת (ישעיהו מז) "מגיד מראשית אחרית?!" אמר לו, כן הוא ודאי].

ובגין דא משה לא מית ואדם אתקרי איהו. ובגיניה אתמר בגלותא בתראה ולאדם לא מצא עזר אלא כלהו כנגדו. וכן עמודא דאמצעייתא אתמר ביה ולאדם לא מצא עזר דאפיק שכינתיה מן גלותא הדא הוא דכתיב (שמות ב) "ויפן כה וכה וירא כי אין איש". ומשה איהו בדיוקניה ממש דאתמר ביה לא מצא עזר כנגדו.

[באור: ולכן משה לא מת, והוא נקרא אדם, ובגללו נאמר בגלות האחרונה ולאדם לא מצא עזר, אלא כלם כנגדו. וכן נאמר בעמוד האמצעי ולאדם לא מצא עזר שיוציא שכינה מהגלות. זהו שכתוב (שמות ב) "ויפן כה וכה וירא כי אין איש". ומשה הוא בדמותו ממש, שנאמר בו לא מצא עזר כנגדו].

ובאר במקדש מלך: וממשיך רבי שמעון בר יוחאי לכאר שהבחינה של משה רבנו אינה זזה מן השכינה בגלות, ועל זה נאמר בגלות האחרונה שהקדוש ברוך הוא לא מצא תלמידים חכמים שיהיו עזר למשה בגלות, אלא כלם נחשבים כאלו הם כנגדו, לפי שאינם עוסקים בסודות התורה לסייע לתקון השכינה. ונאמר בו ולאדם לא מצא עזר כנגדו פרוש לא מצא הקדוש ברוך הוא מי שיעזר לזעיר אנפין להוציא את שכינתו מן הגלות.

בההוא זמנא "ויפל ה' אלהים תרדמה על האדם". ה' אלהים - אבא ואמא. תרדמה דא גלותא דאתמר ביה (בראשית ט"ו) "ותרדמה נפלה על אברם". ארמי ליה על משה ויישן. לית שינה אלא גלותא.

[באור: באותו זמן "ויפל ה' אלהים תרדמה על האדם", ה' אלהים - אבא ואמא. תרדמה - זו הגלות, שנאמר בה (בראשית ט"ו) "ותרדמה נפלה על אברם". הפילו על משה ויישן. אין שנה אלא גלות]. ובאר במקדש מלך שהגלות נקראת שנה לפי שעקר הגלות נגרם על ידי הסתלקות המוחין (ועי' מתוק מדבש שם).

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג') דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפנות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמור בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "וקראתם דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטור בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג')... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח גיחוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד כ"י בוא"ו כ"ן ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואות...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו [וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

על כן! בואו ונתמסר למען הגאֵלה, ונתקדש בתורה, וכל ישראל ילמדו
 זוהר הקדוש בכל יום, ואם אתה עושה כן, אשריך בעולם הזה,
 וטוב לך לעולם הבא, ובודאי תכף נגאל, כדאיתא בזוהר רעיא מהימנא
 פרשת נשא (דף קכ"ד, ב'): דבגיניה "וקראתם דרור בארץ", ובזכותיה יתקיים
 "ה' בְּדָד יִנְחֵנוּ וְאִין עִמּוּ אֵל נִכְר". וכלנו כאחד נזכה, שיתקיים בנו נבואת
 הרשב"י "זכאה דרא דהאי אתגליא ביה, ובסגולתו "וקראתם דרור".

ויהי רצון שנזכה להיות מן הזוכים המאשרים, שהמשיח בכבודו ובעצמו
 יעיד עלינו "בזכותך הגעתי". על כן, יהודים יקרים, תנו למוד לשם
 שמים, הקדישו מדקותיכם למען השכינה הקדושה, לעשות נחת רוח
 ליוצרנו, לגרם לפדות נפשנו, ולמדו בכל יום זוהר הקדוש, וכך נלך כלנו
 כאחד יחד, לקבל את אור פני מלך המשיח.

"ותחזינה עינינו בשובך לציון ברחמים", במהרה בימינו אמן.

הלהט יוצא זה הגלגל שסובב
לעלות ויורד.

וכשמדידת המאור יוצאת
ומודדת ממעלה למטה, הגלגל
הזה כונס את כל המחנות,
וכשמתיחלה המדידה, הגלגל
הזה נוהם בנעם, ומוציא אותיות
קטנות נוצצות לפרש באותיות
של התורה, ואז נקראת מסרת.
מהגלגל הזה לוקט אחר תחונן,
ומתפשט ומלהט אותיות אחרות
לפרש, ולא כאותם הראשונים,
ונקראת מסרת קטנה.

שני הגלגלים הללו נקראים
מסרת קטנה ומסרת גדולה. שתי
המסורות הללו נמסרו לידי
הרועה הנאמן, לדעת ולהסתכל,
עד שיגדו האותיות ונתקקו על
לוחות האבנים. כשהגלגלים
מתחילים וסובבים כמה צבאות
וכמה מחנות, בעלי כנפים טסים
באותם הרקיעים, ואותם
האותיות שיוצאות נמסרו לאותו
הממנה הקדוש שנקרא יופיא"ל
בעל החכמה. ואז הולך וחוקק
אותם סביב האותיות. והממנה
הקדוש הזה מסר אותם לנאמן
הקדוש, כמו שנאמר (שמות כד)

עלה אלי ההרה והיה שם וגו'.
והמשבירים יזהרו כזה הרקיע,
אלו אותם שמשתדלים בתורה,
ומסתכלים בדברי תורה ברצון
ובהרהור הלב. והמשפילים
שמשתפלים, ולא מסתכלים
בדבר לבדו, אלא שמשתפלים
במקום שתלוי אותו הדבר,
משום שאין דבר שלא תלוי על
סוד עליון אחר. וימצא בדבר
הזה דבר אחר של סוד עליון
מתוך האספקלריה שאינה
מאירה, ימצא ויראה האדם סוד
האספקלריה המאירה, וסימנה -

(משלי טז) משפיל על דבר ימצא טוב.

דבר - זו האספקלריה שלא מאירה. ימצא טוב - זו האספקלריה המאירה. משפיל על דבר,

נפקא גלגלא דא דאסחר ולסלקא ונחתא.
וכר משחתא דבוצינא נפקא ומדיד מעלא
לתתא, האי גלגלא פניש כל משרין. וכד
שאר א משחתא האי גלגלא נהים בנעימו
ואפיק אתון נציצין דקיקין לפרשא באתון
דאורייתא וכדין אקרי מסרת. מהאי גלגלא
להיט אחרא תתאה, ואתפשט ולהיט אתון
אחרנין לפרשא ולא פאנון קדמאי ואקרי
מסרת זעירא.

אלין תרין גלגלין אקרון מסרת זעירא ומסרת
רברבא. אלין תרין מסרות אתמסרו לידוי
דרעיא מהימנא, למנדע ולאסתכלא, עד
דנחתו אתון ואתחקקו על לוחי אבנין. כד
גלגלי שארי ואסחר כמה חילין וכמה משרין
מאריהון דגדפין טאסין באנון רקיעין, ואנון
אתון דנפקי אתמסרו לההוא ממנא קדישא
דאקרי יופיא"ל מארי דחכמתא. וכדין אזיל
וחקיק לון סחרגי דאתון. והאי ממנא קדישא
מסר לון למהימנא קדישא. כמה דאת אמר
(שמות כד יב) עלה אלי ההרה והיה שם וגו'.

והמשבירים יזהרו כזה הרקיע. אלין אנון
דמשתדלי באורייתא, ואסתכלין
במלי דאורייתא ברעותא בהרהורא דלבא.
והמשפילים דמסתכלן, ולא מסתכלן במלה
בלחודהא. אלא דמסתכלן באתר דתלי ההוא
מלה. בגין דלית מלה דלא תליא על רזא
אחרא עלאה. וישפח במלה דא מלה אחרא
דרזא עלאה, מגו אספקלריא דלא נהרא,
ישפח ויחמי בר נש רזא דאספקלריא דנהרא.
וסימניה (משלי טז ב) משפיל על דבר ימצא טוב.
דבר, דא אספקלריא דלא נהרא. ימצא טוב,

דבר - זו האספקלריה שלא מאירה. ימצא טוב - זו האספקלריה המאירה. משפיל על דבר,

דא אספקלריא דנהרא. משפיל. על דבר, ולא פתיב משפיל דבר, אלא על דבר, דבעי לאסתפלא עלה לעלא. ודא הוא כזהר הרקיע, דא הוא רקיע דאשתמודעא על חינון לתתא. דמגו האי רקיע יסתפל בההוא זהר, דנציץ זהרא דזהרין עלאין, זהרא דנפיק מגו נקדה עלאה, וזהיר ויתנציץ בנציצו דשאר נהורין לכל סטר.

ומצדיקי הרבים פפוכבים לעולם ועד. מה פוכבים דקימן תדיר בקיומא דאנון נימוסי שמיא לאנהרא תדיר. כמה דאת אמר (בראשית א טו) ואת הפוכבים, אלין פוכבים דנהרין. ומצדיקי הרבים דדחקי לון ואלקי לון למיטר אורחוי דאורייתא. פפוכבים, אלין אנון דגשים דאתון דדחקי לון, ומפקי לון לנהרא. ואלין אנון פוכבי דשרביטא מפקי רוחא ונהורא פחדא, ואנהירו לרזא דאתון.

כזהר הרקיע (דף קכו ע"א) דא נקדה דשריא על אתון לנגנא ולא תפשטא, ודא איהי נקדה דאיהי רביע על אתון כאמא על בנין. ואף על גב דאיהו נקדה תדא אתפשטת לנגונא ולא אתפשטת בחזותא. ודא איהו רזא דכתוב (תהלים צב א) מזמור שיר ליום השבת דהא יום השבת בהאי סלקא. ועל דא נגונא דהאי נקדה. סלקא בניחא ודא איהו זהר דהאי רקיע דאקרי יום השבת.

ועוד וזהרו, אנון משפילים בההוא זהר דסלקא ביה ההוא רקיעא אתפשט. ובגין דההוא אתפשט זעירא מפל רקיעין, האי נקדה דסלקא ביה ההוא אתפשטותא דנגונא זעיר בניחא, ולא סגיא, ושעורא דילה בנגונא פד אושיטו דימינא ושמאלא לגבי האי רקיע כדין מתניחדין. ועל דא ביה תרוניהו

ולא כתוב משפיל דבר, אלא על דבר, שצריך להסתפל עליו למעלה. וזהו כזהר הרקיע, זהו הרקיע הנודע על החיות למטה. שמתוך הרקיע הזה יסתפל באותו זהר, שנוצץ הזהר שזוהרים העליונים. הזהר שיוצא מתוך הנקדה העליונה, וזהיר ויתנוצץ בניצוץ של שאר האורות לכל צד.

ומצדיקי הרבים פפוכבים לעולם ועד. מה הפוכבים שעומדים תמיד בקיום של אותן הנהגות השמים להאיר תמיד, כמו שנאמר ואת הפוכבים, אלו הפוכבים שמאירים. ומצדיקי הרבים - שדוחקים אותם ומלקים אותם לשמר דרכי התורה. פפוכבים - אלו אותם הדגשים של האותיות שדוחקים אותם ומוציאים אותם לאור. ואלו הם פוכבי השביט, מוציאים רוח ואור כאחד, ומאירים לסוד האותיות.

כזהר הרקיע - זו הנקדה ששורה על האותיות לנגן ולהתפשט, וזו הנקדה שהיא רוכצת על האותיות כמו אם על בנים. ואף על גב שהיא הנקדה האחת מתפשטת לנגון ולא מתפשטת במראה. וזהו סוד הכתוב (תהלים צ) מזמור שיר ליום השבת, שהרי יום השבת בנה עולה. ועל זה הנגון של הנקדה הזו עולה במנוחה, וזהו הזהר של הרקיע הזה שנקרא יום השבת.

ועוד וזהרו, אותם המשפילים באותו הזהר שעולה בו אותו הרקיע התפשט. ומשום שאותו שהתפשט קטן מפל הרקיעים, הנקדה הזו שעולה בו אותה ההתפשטות של הנגון מעט במנוחה, ולא רבה, ושעורו בנגון כשהושיטו הימין והשמאל

לְרַקִיעַ הַזֶּה אִזּוּ מִתְיַחֲדִים. וְעַל כֵּן
בּוֹ שְׁנֵיהֶם שְׁתֵּי רוּחֹת מִתְפַּשְּׁטוֹת
בְּגִנּוֹן, וְהֵם בְּדַחֲיָה, וּבְאֵה רוּחַ
קִטְנָה בְּמִנּוּחָה.

אֲחֵר כִּף הַנִּקְדָּה הַזֶּה נִסְמַרַת
בְּתוֹכָהּ, וּמִתְכַּסֶּה וּמִתְפַּשְּׁט
בְּהִתְפַּשְּׁטוֹת כְּתוֹלַעַת הַזֶּה
שֶׁמִּתְכַּסֶּה. וְאַחֵר שֶׁמִּתְכַּסֶּה בְּתוֹכוֹ,
נִזְרָקַת לְמִטָּה לְגִנּוֹן, וְזוֹ נִקְרָאת
זְרִיקַת הַנִּקְדָּה הַזֶּה, מִשּׁוּם
שֶׁמִּתְיַשְׁבֵּת בְּיַמִּין הַזֶּה.
וּכְשֶׁמִּתְפַּשְּׁט הַנִּקְדָּה הַזֶּה לְגִנּוֹן,
אוֹחֲזֵת אֶת הַנִּיצוּץ הַקָּשָׁה
לְהַתְיַשֵּׁב, וּמֵאִירָה וּנּוֹצֵצַת. וְאִזּוּ
וְהַמְשַׁפְּלִים יִזְהָרוּ כִּזְהָר, כְּאוֹתוֹ
הַזֶּהר מִמַּשׁ שֶׁהִתְפַּשֵּׁט וְנִזְרָק נִיצוּץ
לְהַתְיַשֵּׁב, וְזֶה מְשַׁפֵּל עַל דְּבָר.
וְדָאִי מִשּׁוּם שֶׁהִיא עוֹמֶדֶת עַל דְּבָר
- יִמְצָא טוֹב. הַתְּפַשְּׁטוֹת הַזֶּהר הַזֶּה
שֶׁהוּא נִיצוּץ וְזוֹהָר לְהַסְתַּפֵּל,
וְהַסוּד הַזֶּה הוּא עֵמֶק וְרוּם
לְהַתְיַשֵּׁב בְּסוּד הַמְּאוּר כְּמוֹ אוֹתוֹ
הַדְּבָר.

וְהַמְשַׁפְּלִים יִזְהָרוּ כִּזְהָר הַרְקִיעַ, זֶה
הַרְקִיעַ שָׁבוּ שְׁמֹשׁ וּלְכַנֶּה כּוֹכְבִים
וּמִזְלוֹת. כְּאֵן הַתְּפַשְּׁטוֹת שֶׁל
הַמְּאוּר לְגִנּוֹן עַל זֶה בְּתַמִּיּהָ
בְּעֲלִיָּה עַל הַכֵּל. וְסִימְנִיָּה - (תְּהִלִּים
קִיב) פֶּזֶר נִתַּן לְאֲבִיוֹנִים, שֶׁזֶהוּ
שְׁנוֹתָן לְכֵל הַתְּחִתּוֹנִים, וּמִדִּידַת
הַמְּאוּר פֶּזֶר גָּדוֹל.

כְּשֶׁמִּדִּידָה עוֹלָה וּמִתְגַּדְּלַת, אִזּוּ
הוּא עוֹלָה וּמוֹשִׁיט שֶׁשׁ אֲמוֹת
בְּשַׁעוֹר שֶׁל שֶׁשׁ נִקְדוֹת לְאַרְבֵּי
וְלַרְחֵב, כְּמִרְאֵה הַזֶּה שֶׁהוּא פֶּזֶר.
וְזֶהוּ סִימְנִיָּה - (אֶסְתֵּר ד') וְיֹשֵׁט הַמֶּלֶךְ
לְאֶסְתֵּר אֶת שְׂרָבִיט הַזֶּהב.

וְשִׁנְיָנוּ, שֶׁשׁ אֲמוֹת הוֹשִׁיט לְקַבְּלָהּ.
מִהַפֶּזֶר הַזֶּה מְלֵא הַמַּעֲזֵן שֶׁלֶף
וְנִתַּן לְעַנְיִים. וְזֶהוּ הַשְּׂרָבִיט
שֶׁנִּתְקַן בְּמִדִּידָה הַזֶּה. וּבְגִנּוֹן
הַמִּדִּידָה הַזֶּה עוֹלִים וְנִתְקַנִּים
כְּרָאוּי, וְאִזּוּ וְהַמְשַׁפְּלִים וְגו'. שַׁעוֹר
זֶה כְּמוֹ שַׁעוֹר שֶׁל שֶׁשׁ נִקְדוֹת, לְגִנּוֹן

תְּרִין רוּחִין אֲתֵּפְשֻׁטוּ בְּגִנּוֹנָא, כְּדִי דְחִיָּא וְאֲתִי
רוּחָא זְעִיר בְּנִיחָא.

לְבַתֵּר הָאִי נְקוּדָא אֲטַמְרַת בְּגוּה, וְאֲתַחְפִּיא
וְאֲתֵפְשֻׁט בְּאֲתֵפְשֻׁטוֹתָא כְּהָאִי
תוֹלַעְתָּא דְאֲתַחְפִּיא, וּבַתֵּר דְאֲתַחְפִּיא בְּגוּה
אֲזִדְרִיק לְתַמָּא לְגִנּוֹנָא, וְדָא אֲקָרִי זְרִיקָא דְהָאִי
נִקְדָּה, בְּגִין דְאֲתִישְׁבֵת בְּהָאִי בִימִנָא, וְכַד
אֲתֵפְשֻׁט הָאִי נִקְדָּה לְגִנְנָא אַחִידַת כְּבוּצִינָא
דְקַרְדִּינוֹתָא, לְאֲתִישְׁבֵא וְנִהִיר וְנִצִּיץ, וּכְדִין
וְהַמְשַׁפְּלִים יִזְהָרוּ כִּזְהָר, כְּהִהוּא זֶהר מִמַּשׁ
דְאֲתֵפְשֻׁט וְאֲזִדְרִיק נְצִיעוֹ לְאֲתִישְׁבֵא, וְדָא
מְשַׁפֵּל עַל דְּבָר. וְדָאִי בְּגִין דְאִיהִי קִימָא עַל
דְּבָר יִמְצָא טוֹב, אֲתֵפְשֻׁטוֹתָא דְזֶהר דָּא דְאִיהוּ
נְצִיעוֹ וְזִהִירוֹ לְאֶסְתַּפְּלָא, וְרוּזָא דָּא אִיהוּ
עוּמְקָא וְרוּמָא לְאֲתִישְׁבֵא בְּרוּזָא דְבוּצִינָא
כְּהִהוּא דְבָר.

וְהַמְשַׁפְּלִים יִזְהָרוּ כִּזְהָר הַרְקִיעַ, דָּא רְקִיעָא
דְבָה שְׁמֵשׁא וְסִיְהִרָא כּוֹכְבִיא
וּמִזְלֵי. הֵכָא פְּשִׁיטוֹ דְבוּצִינָא לְגִנְנָא, עַל דָּא
בְּתַמִּיּהוּ בְּסִלְקוֹ עַל כֵּלָא. וְסִימְנִיָּה (תְּהִלִּים קִיב ט)
פֶּזֶר נִתַּן לְאֲבִיוֹנִים. דְּהָא אִיהוּ יְהִיב לְכַלְהוּ
תַּמָּאִי, וּמִשְׁחַתָּא דְבוּצִינָא פֶּזֶר רְבִרְבָא.

דְּכַד מִשְׁחַתָּא סִלְקָא וְאֲתַרְבְּרָבָא כְּדִין אִיהוּ
סִלְקִי וְאוֹשִׁיט שִׁית אֲמִין, בְּשִׁיעוֹרָא
דְשִׁית נְקוּדִין לְאַרְכָּא וּלְפּוֹתִיא כְּחִיזוֹ דָּא L
דְאִיהוּ פֶּזֶר, וְהָאִי אִיהוּ סִימְנִיָּה (אֶסְתֵּר ד') וְיֹשֵׁט
הַמֶּלֶךְ לְאֶסְתֵּר אֶת שְׂרָבִיט הַזֶּהב.

וְתַנְיָנָן שִׁית אֲמִין אוֹשִׁיט לְקַבְּלָהּ. מֵהָאִי פֶּזֶר
מְלִיא מְבוּעִין וְיְהִיב לְמִסְכְּנֵי. וְהָאִי
אִיהוּ שְׂרָבִיטָא דְאֲתַתְקַן בְּמִשְׁחַתָּא דָּא.
וּבְגִנּוֹנָא דְמִשְׁחַתָּא דָּא סִלְקָן וְאֲתַתְקַנְן כְּדָקָא
זְאוֹת. וּכְדִין וְהַמְשַׁפְּלִים וְגו'. שַׁעוֹרָא דָּא
כְּשַׁעוֹרָא דְשִׁית נְקוּדִין, לְגִנְנָא תֵּלַת לְאַרְכָּא

ותלת לפותיא. בגין דאיהו רזא דשית. שית אנון, ואנון חמש. תלת לארפא תרין לפותיא פד מסתכלאן תלת לסטרא דא, ותלת לסטרא דא. וכדין ומצדיקי הרבים פכוכבים לעולם ועד. אלן אנון שית נקודין דאנון נציצין, ונהרין לתתא. ואנון כוכבים טמירין לאנהרא, וסיהרא אתנהירת בכל חד וחד ממשחתא דילהון דאתנעיצאן פבוצינא. והמשכלים זיהרו פזהר הרקיע. דא רקיע דחיון דקימין אתפשט בוצינא ומדיד לארפא תלת קשרין לימינא ותלת קשרין לשמאלא. אלין תלת קשרין חד קימא. ואלין תלת חד קימא. ואלין תלת נקודין דקימין דא על דא בין לסטרא דא בין לסטרא דא. מדידו דבוצינא שיעור לנגנא תרין טעמין, דקימין פחיוזו דקימין נגונא דמשחתא דמדיד בתרין ירכין דקימין.

שלש לארף ושלש לרחב, משום שהיא סוד של שש.

שש הם, והם חמש. שלש לארף ושנים לרחב כשסתכלים שלש לצד זה ושלש לצד זה. ואז ומצדיקי הרבים פכוכבים לעולם ועד. אלו הם שש הנקודות שנוצצות ומאירות למטה, ואותם כוכבים נסתרים להאיר, והלכנה מוארת בכל אחד ואחד ממדידתם שנוצצות במאור.

והמשכלים זיהרו פזהר הרקיע, זה הרקיע של חיות שעומדות מתפשט קו המדה, מודד לארף שלשה קשרים לימין ושלשה קשרים לשמאל. אלו שלשה קשרים עמוד אחד, ואלו השלשה עמוד אחד. ואלו שלש נקודות שעומדות זה על זה, בין לצד זה בין לצד זה. מדידת קו המדה השעור לנגן שני טעמים שעומדים פמראה שמקימים נגון של המדידה שמודד אחר הירכים שעומדות.

יעקב שהוא הגוף, נסמך על העמודים במדידת קו המדידה, כשנכנס לאביו הסוד של ויבא לו יין וישת. והגוף התקיים בקימו. ועל זה והמשכלים זיהרו פזהר הרקיע וגו'. והמשכלים זיהרו פזהר הרקיע, שמתפשטים ומאירים למטה, כשהשרביט מתקיים בסוד של פזר, ונותן ונכנס במדידה ומודד, ונתתקנים אלו שני העמודים במדידה למטה, ומתתקן המאור ומודד זה עם זה.

אז והמשכלים זיהרו, שהרי למטה התתקנה בתקון של הנקבה לקבל את הזכר. והירכים התתקנו בלי התפשטות. וכאן אין נגון בתוך המדידה הזו, ונקראת אתנתחא פנגד שני היכר, וכאן אין נגון שהכל פנתח.

יעקב דאיהו גופא, אסתמיה על קימין במדידו דבוצינא. פד עאל לאבוה רזא (בראשית כו כה) דויבא לו יין וישת. וגופא אתקנים בקיומה. ועל דא והמשכלים זיהרו פזהר הרקיע וגו'. והמשכלים זיהרו פזהר הרקיע דמתפשטין ונהרין לתתא, פד שרכיטא אתקנים ברזא דפזר, ויהיב ועאל במשחתא ומדיד ואתתקנו אלין תרין קימין במשחתא לתתא, ואתתקן בוצינא ומדיד דא עם דא.

כדין והמשכלים זיהרו דהא לתתא אתתקנת בתקונא דנוקבא לקבלא דכורא, וירכין אתתקנו בלא פשיטו. והכא לאו נגונא בגו משחתא דא, ואקרי אתנתחא לקבל תרי טעמי, רזא דנוקבא דפתיחא לקבל דכורא והכא לאו נגונא דכלא בנייחא.

טעמים, סוד הנקבה הפתיחה פנגד

מִשְׁחַתָּא דָּא טְמִירָא, כְּדִין וְהַמְשַׁכְּלִים יְזַהְרוּ
כְּזֹהֵר הַרְקִיעַ. דָּא רְקִיעַ דִּימִינָא
דְּזֹהֵר וְנֹהֵר וְאִתְקִיף בְּתַקְפָּהּ. שְׂאֵרֵי בּוֹצִיעָא
וְאִתְפְּשֵׁט לְאַנְהָרָא, וְנִגְוֵנָא דְקָא אֲזֵלָא מִסְטֵר
יְמִינָא תְרַצְתָּא הַאי נִגְוֵנָא דְחִבִּיבּוֹ לְמִיזְלֵ
בְּנִגְוֵנָא דָּא מְחַבְּקָא. וְתִלְשְׁתָּא קָא סְטִיר
לְקִשְׂרָא קִשְׂרָא, הַאי אַחִיד וְהַאי כְּפִיף,
וְאִתְיַעִיף לְקַבְּלָא דִּסְנֵטוּרָא בְּקִנְטוּפָא
וְאִתְפְּשֵׁטוּ תְרִין דְרוּעִין כְּחַדָּא, בְּרָזָא דְאֲזֵלָא
וְגֵרִישׁ דְקָטוּר שְׂמָלָא.

וְהַמְשַׁכְּלִים יְזַהְרוּ כַּד פִּסְק נְהוּרָא וּבּוֹצִיעָא
פִּסְקָה, וְלֹא מְדִיד בְּאַרְכָּא וְכּוֹתֵינָא
מִתְתָּא לְעֵלָא, אִתְפְּשֵׁט בּוֹצִיעָא וְאַחִיד מְעֵלָא
לְתַתָּא בְּרָזָא דְקִשְׁרֵי, וְאִתְבְּרַכָּן עֲלֵאִין
וְתַתָּאִין בְּהַאי מְדִידוֹ דְּבוֹצִיעָא. (ג'א דִּנְגֻנָא) לְכַלְהוֹ
מִשְׁחַתִּין, וְאִתְעַבִּיד כִּלָּא מִשְׁחַתָּא חַד דְקִימָא
וְאִסְתְּמִיךְ כִּלָּא עַל דָּא.

וּבְגִין כִּף כַּד עוֹבְדִין מִתְפְּשֵׁרִין לְתַתָּא,
וְאִתְפְּשֵׁרִין בְּעוֹבְדִין טְבִין, בְּעוֹבְדִין
דְּאוּרִיתָא, כְּדִין כִּלָּא אִתְתַּקֵּן עַד הַאי אֲתֵר.
דְּהָא הֵכָּא אֲשַׁתְּכַח וְאֲזַדְמֵן בְּגִלּוּיָא וּבְכִסּוּיָא,
רָזָא דְמַהֲמִנּוּתָא וְנִטְלָא עַד הֵכָּא.

וְהַמְשַׁכְּלִים יְזַהְרוּ כַּד עוֹבְדִין מִתְתַּקֵּן וְאַחִיד
מִשְׁחַתָּא אַחְרָא בְּסִתְיָמוֹ, וּפְסָקָה
בֵּין מִשְׁחַתָּא דִּלְתַתָּא לְמִשְׁחַתָּא עֲלֵאָה.
מִשְׁחַתָּא עֲלֵאָה אִיהִי מִשְׁחַתָּא וְלֹא מִשְׁחַתָּא,
לֹא מִשְׁחַתָּא כִּלְלֵ. וּבְגִין כִּף פִּסְקָה מִתְתָּא
לְעֵלָא, וּמִפְסָקָא מְעֵלָא לְתַתָּא. וְרָזָא דָּא יְהוּ"ה
ו' יְהוּ"ה פִּסְקָה בְּגִוּיָהּ, וְכִלָּא חַד בְּרָזָא
דְּבוֹצִיעָא.

וְהַמְשַׁכְּלִים יְזַהְרוּ, כַּד עוֹבְדִין לֹא מִתְפְּשֵׁרִין
וּבּוֹצִיעָא לֹא אִתְפְּשֵׁט, כְּדִין
שׁוּפְרָא אִתְהַפֵּךְ וְכִלָּא אִתְעַכְבּ וְקִימָא בְּדוּכְתָהּ,

הַמְדִידָה הַזֹּה טְמִירָה, אֲזֵ
וְהַמְשַׁכְּלִים יְזַהְרוּ כְּזֹהֵר הַרְקִיעַ.
זֶהוּ רְקִיעַ הַיָּמִין שְׂזוּהֵר וּמֵאִיר
וּמִחֻזֵּיק בְּחֻזְקוֹ. מִתְחִיל קו
הַמְדִידָה וּמִתְפַּשֵּׁט לְהֵאִיר, וְהַנְּגֻן
שְׂהוּלֵף מְצַד הַיָּמִין מְרַצֵּה אֶת
הַנְּגֻן שֶׁל חִבִּיבוֹת לְלִכְתּ בְּנִגְוֵן
הַזֶּה בְּחִבּוּק. וְהַמְלִישָׁא סוּטֵר
לְקִשְׂרֵי קִשְׂרֵי, זֶה יִשְׂר וְזֶה כְּפוּף,
וְנִכְפֵּל נֶגְד צִדוֹ בְּנִכּוּחַ, וְהַתְּפַשְׁטוּ
שְׁתֵּי זְרוּעוֹת כְּאַחַד, בְּסוּד שֶׁל
אֲזֵלָא וְגֵרִישׁ שְׂקוּשֵׁר הַשְּׂמָלָא.

וְהַמְשַׁכְּלִים יְזַהְרוּ, כְּשִׁפּוּסָק
הָאוּר וְקו הַמְדִידָה פִּסְקָה, וְלֹא
מוֹדֵד בְּאַרְךָ וְרַחֵב מִמְטָה
לְמַעְלָה, מִתְפַּשֵּׁט קו הַמְדִידָה,
וְאוּחוּז מִמְעֵלָה לְמַטָּה בְּסוּד שֶׁל
הַקִּשְׁרִיּוֹת, וּמִתְבְּרַכִּים עֲלֵיוֹנִים
וְתַחְתּוֹנִים בְּמִדִּידָה הַזֹּה שֶׁל קו
הַמְדִידָה (שֶׁל הַנְּגֻן) לְכָל הַמְדִידוֹת,
וְנַעֲשֶׂה הַכֹּל מִדִּידָה אַחַת
שְׁעוֹמְדַת וְנִסְמַכְתּ כִּלָּה עַל זֶה.
וּמִשׁוּם כִּף, כְּשֶׁהַמְעֵשִׂים כְּשֵׁרִים
לְמַטָּה וְנִכְשְׁרִים בְּמַעֲשִׂים טוֹבִים,
בְּמַעֲשִׂים שֶׁל תּוֹרָה, אֲזֵ הַכֹּל
מִתְתַּקֵּן עַד הָאֲתֵר הַזֶּה. שְׂהֵרֵי כָּאֵן
נִמְצָא וּמְזַדְמֵן בְּגִלּוּי וּבְכִסּוּי סוּד
הָאֲמוּנָה, וְנוֹסֵעַ עַד לְכָאֵן.

וְהַמְשַׁכְּלִים יְזַהְרוּ, כְּשֶׁהַמְעֵשִׂים
מִתְקַנִּים וְאוּחוּזַת מִדִּידָה אַחֶרֶת
בְּסִתְרָה, וּפּוֹסְקַת בֵּין הַמְדִידָה
שֶׁלמַטָּה לְמִדִּידָה הַעֲלִיּוֹנָה.
הַמְדִידָה הַעֲלִיּוֹנָה הִיא מִדִּידָה
וְלֹא לְמִדִּידָה, אֵין מִדִּידָה כִּלְלֵ.
וּמִשׁוּם כִּף פּוֹסְקַת מִמְטָה
לְמַעְלָה, וּמִפְסִיקָה מִמְעֵלָה
לְמַטָּה. וְזֶה סוּד יְהוּ"ה ו' יְהוּ"ה
פּוֹסְקַת בְּתוֹכָם, וְהַכֹּל אַחַד בְּסוּד
קו הַמְדִידָה.

וְהַמְשַׁכְּלִים יְזַהְרוּ, כְּשֶׁהַמְעֵשִׂים
לֹא נִכְשְׁרִים וְקו הַמְדִידָה אֵינוֹ
מִתְפַּשֵּׁט, אֲזֵ הַשׁוּפֵר מִתְהַפֵּךְ,
וְהַכֹּל מִתְעַכֵּב וְקִימָא בְּמִקוּמוֹ וְלֹא
שׁוּפֵעַ לְמַטָּה. וּלְפַעְמִים שְׂזֵה

שופע עד שמגיע לשריט, ועומד שם ולא שופע למטה ומתעכב. והנגון עומד ומכה בדרך, שהיא הראשונה, וקו המדידה עומד שם ולא מודד ולא מתפשט המדידה. וכל זה משום שהשופר התהפך מהתחונים על מעשיהם שאינם כשרים.

ובשקן המדה מתפשט ומודד, איז השופר הולך, ושלשה קשרים קמים במקומו, ואף על גב שבסוד אחר הכל עומד בסוד אחד, שהרי שלשת הקשרים הללו שבמקומו עומדים תחת פני אותו השופר, קו המדה עומד שם ומתברכים מתוך חביבות.

הסגורתא בסוד של שלשה אבות העומדים בתוך השופר, כאן קו המדה מודד את המדידה הזו בכלם. בארץ, ברחב, עמק ורום ועגול, ולא עומדת כאן המדידה להתגלות, ואז פזרה הרקיע, הרקיע הנסתר שלא התגלה כלל, ועומד על ראשי החיות הקדושים שעומדים בסוד האבות.

וזה הרקיע הנסתר, עליו עומד עליהם. ומוציא ממנו זהר שמאיר לכל החיות. ואז עומד קו המדידה שמאיר ומכה בכלם לזה, ועל זה הכל בסוד המדידה עומד לנגן בשעור שהנגון מודד את קו המדה. אין מי שמכיר את הסוד הזה, רק אותם הלויים שעומדים על הנגון, ולא גורעים ולא מתפשטים החוצה, אלא הכל בתוך המדידה של סוד קו המדה.

אותם שלשת הקשרים הראשונים שאמרנו, שהקשר הראשון נשאר על האותיות לנקד שיהיה הטעם למעלה. לפעמים הנקדה הזו שעומדת לטעם

ולא נגיד לתתא. ולזמנין דהא נגיד עד דמטי לשריטא וקימא תמן, ולא נגיד לתתא ואתעכב. ונגוונא קימא ובטש בדרךא דאיהו קדמאה, ובוציצא קימא (דקו ע"ב) תמן ולא מדיד ולא פשיט משחתא. וכל דא בגין דשופרא אתהפך מתתאי על עובדיהון דלא בשרין.

וכר בוציצא אתפשטת ומדיד פדין שופרא אזלת ותלת קשרין קימין בדוכתה ואף על גב דברזא אחרא קימא פלא איהו ברזא חדא דהא תלת קשרין אלין דקימין בדוכתה תחות גרפוי דההוא שופרא בוציצא קימא תמן ואתברכן גו חביבו.

סגורתא ברזא תלת אבהן דקימן גו שופרא, הכא בוציצא מדיד משחתא דא בכלהו. בארכא ופותיאי בעומקא ורומא ועגולא, ולא קימא הכא משחתא לאתגליא וכדין פזיה הרקיע רקייע סתימאה דלא אתגליא כלל, וקימא על רישי דחיון קדישין דקימן ברזא דאבהן.

והאי רקייע סתימאה עילאה קימא עליהו. ואפיק מנה זהר דנהיר לכלהו חיון. וכדין קימא בוציצא דנהר ובטש בכלהו לאזדהרא, ועל דא פלא ברזא דמשחתא קימא לנגנא בשעורא דנגוונא מדיד בוציצא. לית מאן דינדע ליה להאי רזא, בר אנון לואי דקימן על נגוונא ולא גרעי ולא מתפשטי לבר, אלא פלא גו משחתא דרזא דבוציצא.

אנון תלת קשרין קדמאי דקאמרן דקשרא קדמאה אשתאר על אתון לנקדא למיהוי טעמא לעלא. לזמנין האי נקדה דקימא לטעמא לעלא, בוצינא נחית ליה לתתא להאי קשרא, למעבד ביה מדידו לתתא. וכלא ברזא

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבותי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקון הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופזר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול הנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: כתבו המקובלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (עיינו קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (עיינו פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיד מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעָלְמֵי עָלְמֵינָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִידָהּ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבְּחָתָא וְנַחְמָתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי בְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמֵיָא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמֵיָא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיִּשְׁוּעָה וְנַחְמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִיז מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהֵא מְאָרִיָּה שְׁמֵיָא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלָיו. וַיְחוּם וַיְחַמּוּל עָלָיו. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירָהוּ בְּצֵל כְּנָפָיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידָהוּ. וּמִנְחַל עֲדָנָיו יִשְׁקָהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיִּלְוֶה אֱלֹיו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תִּנּוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעֲרֵים
מַעֲשֵׂיהָ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהֵא מְרִיָּה שְׁמֵיָא וְאַרְעָא. הַמְּלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וַיְחַמּוּל עָלֶיהָ. וַיִּלְוֶה אֱלִיָּהּ
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי יעשה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשון עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשון עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

קול דודי הנה זה בא מדלג על ההרים מקפיץ על הגבעות:
 דומה דודי לצבי או לעפר האילים הנה זה עומד אחר פתלנו
 משגיח מן החלונות מציץ מן החרכים:
 ענה דודי ואמר לי קומי לך רעייתי יפתי ולכי לך.

(בשיר השירים פ' ב. ה-י)

בואו ונצא לקבל פני משיח צדקינו ברחמים – "בספרא דא יפקון מון גלותא ברחמי" (זוה"ק)

**ספר הזוהר המחולק ל-960 קונטרסים 30 קונטרסים ב-32 קופסאות,
 וכן בכמה דקות יוכלו כל ישראל כאיש אחד בלב אחד
 לסיים את כל הזוה"ק אלפי פעמים.
 וכל אחד שלומד מצטרף עם הכלל ומסיים יחדיו,
 ונחשב לכל אחד ואחד כאילו סיים כל הזוה"ק.**

אמרו חז"ל לא ניתנה תורה אלא לאוכלי המון!!! (רש"י ד"ה ב' ל"א ד')
 ובוהר הקדוש (פרשת בשלח דף סב), כתוב מה מיוחד באוכלי המון?
 שכאשר אכלו את המן היה מתברך במעיים וקיבלו אור רוחני וראו מה שלמעלה וכו' להכמה עליונה.
 ועל זה נקראו דור דעה, והם היו בני האמונה ולהם ניתנה התורה להסתכל בה בפנימיותה ולדעת דרכיה.
רואים מהזוהר הקדוש שיעקר נתינת התורה ניתנה לאלו שלומדים את סודותיה.

ובאור החיים הקדוש פרשת ויחי (מט יא), כתב:
 שכחו של הגואל העצום מלך המשיח הוא שצריך שיתעסקו ישראל בינה של תורה,
 וביאור הדברים שילמדו את פנימיות התורה שזה יינה של תורה. (גם זין גימטריה "סוד").

**על כן אחי ורעי בואו ונחיש הגאולה
 כלמדנו זוהר הקדוש באחדות
 כל ל"ב ישראל, על ידי כמה אופנים:**

- א.** כל אחד יקח קופסה שיש בה 30 חלקים של הזוה"ק (המחולק לתתק"ס חלקים (960)), וילמד קונטרס אחד בכל יום כשבע דקות [במשך חודש ימים] עם עוד 31 שהם ביחד ל"ב [32] איש, מסיימים את כל הזוה"ק בחודש, וזה אפשר בקלות, ובכך יסיימו יחדיו את הזוה"ק בכל חודש.
- ב.** כל אחד יחלק לחבריו חוברת אחת בסך הכל לחלק ל-30 איש (שזה לא קשה), ובכך יוכלו זכויותיו לאלפים ולרבבות, (וכבר הובאו דברי הזוה"ק בפרשת תרומה (קנ"ח ע"ב), מגודל מעלת "מזכה הרבים"). **וכל ל"ב יהודים (32) שיעשו כן מסיימים את כל הזוה"ק.**
- ג.** לחלק לל"ב [32] בתי מדרש, ושם אחרי התפילה, [ג' פעמים ביום], ילמדו כשבע דקות [7] ציבור של 30 איש, **וכך יסיימו את כל הזוה"ק כמה פעמים ביום.**

בידינו הדבר להחיש את הגאולה
 ולזכות לקבל פני משיח צדקנו בקרוב ברחמים.

**מפעל הזוהר העולמי נחל לניש 24/8 בית שמש
 טל: 0548-436784**